

Arrest

nr. 90 224 van 24 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 12 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. STESSENS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U verklaart een Guinees staatsburger te zijn van Peul afkomst. U werd op (...) 1986 geboren te Conakry en bleef er steeds wonen. Sinds 2008 bent u lid van de politieke partij Union des Forces Democratiques de Guinee (hierna UFDG). U was lid van het basiscomité van de wijk, werd later leider van de jongerenbeweging en was erg actief voor de partij tijdens de verkiezingen in 2010. In de aanloop naar de eerste ronde van de presidentsverkiezingen op 27 juni 2010 kreeg u ruzie met de militair B.M.D.(...). Hij behoort tot de Malinke stam en zei dat de Peul nooit aan de macht mochten komen, zoniet zouden de soldaten alle mensen van de Peul etnie doden. C.D.D.(...), de kandidaat van uw partij UFDG won de

eerste ronde van de verkiezingen. De militair B.M.D.(...) bleef u opbellen en bedreigen. De tweede en beslissende ronde van de presidentsverkiezingen werd op 7 november 2010 gewonnen door A.C.(...), een Malinke. U dacht dat de militair B.M.D.(...) u met rust zou laten omdat een Malinke de verkiezingen gewonnen had. U was bang voor deze militair en kwam 's avonds niet meer buiten. U had een vriendin M.F.(...) die tot Malinke stam behoort. De militair B.M.D.(...) wist van deze relatie en ging naar haar familie om haar hand te vragen. Uw vriendin M.F.(...) wilde niet met hem trouwen, maar werd verplicht door haar ouders. Ook u raadde haar aan om met B.M.D.(...) te trouwen omdat u anders weer problemen met hem zou krijgen. Op 10 april 2011 trouwde de militair B.M.D.(...) met uw vriendin M.F.(...). Uw vriendin was echter niet gelukkig in haar huwelijk. Daarom ging ze regelmatig bij vriendinnen slapen. Haar man, de militair B.M.D.(...) kwam dan bij u thuis om haar te zoeken en ruzie met u te maken. Op 27 september 2011 vond een manifestatie met alle oppositiepartijen plaats, waar ook uw partij UFDG aan deelnam. U ging niet naar de manifestatie omdat u bang was voor de soldaat B.M.D.(...). Rond 20 uur kwam de militair B.M.D.(...) met een collega naar uw huis. Uw vader opende de deur en u hoorde hen naar u vragen. U ontsnapte via het raam en vluchtte naar uw oom. Later hoorde u van uw oom dat uw vader die dag gearresteerd werd. De militairen namen ook foto's van u mee. U vreest dat deze foto's verspreid werden onder de militairen en dat opdracht gegeven werd u te vermoorden. U hoorde ook dat uw moeder uit vrees voor de militairen verhuisd is naar Mamou. U bleef intussen bij uw oom en kwam niet meer buiten. Intussen regelde uw oom uw vertrek uit Guinee. Op 7 februari 2012 nam u het vliegtuig naar België. Op 8 februari 2012 kwam u in België aan. Dezelfde dag nog vroeg u asiel aan. Tot op vandaag is uw vader nog steeds opgesloten in de gevangenis.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: 2 convocaties van de politie daterend van 9 januari en 5 maart 2012, uw identiteitskaart, uw stemkaart, een lidkaart van de UFDG, uw universiteitsdiploma, een attest van het eind van uw stage bij de Nationale Directie van de Belastingdienst, een certificaat van uw activiteiten bij de Thursgood Marshall organisatie en tenslotte enkele internetartikels over de situatie in Guinee.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Er dient immers vastgesteld te worden dat u de oorzaak van de door u aangehaalde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade, namelijk uw problemen met de militair B.M.D.(...) niet aannemelijk maakt.

Zo maakt u niet aannemelijk waarom de militair B.M.D.(...) u zou blijven vervolgen. Immers, u stelt zelf dat u dacht dat hij u met rust zou laten omdat een Malinke de verkiezingen gewonnen had. Bovendien had B.M.D.(...) ook uw vriendin M.F.(...) afgesnoept en was hij met haar getrouwd (gehoor CGVS, p.7). B.M.D.(...) had dus op beide vlakken zijn slag thuis gehaald. Bovendien verklaarde u dat u vaak thuis bleef, 's avonds niet meer buitenkwam en evenmin deelnam aan de manifestatie van 27 september 2011 (gehoor CGVS, p.7). Het lijkt er dus ook op dat uw politieke activiteiten op een laag pitje stonden. Dat B.M.D.(...) u desondanks zou blijven vervolgen komt dan ook weinig plausibel over. U verklaart hierover dat dit misschien is omdat u een Peul bent en dat groepen in leger constant bezig zijn Peul te vermoorden (gehoor CGVS, p.9). U stelt verder dat de militairen altijd gelijk krijgen en u zomaar op straat kunnen arresteren of doodschieten (gehoor CGVS, p.10). Hierbij moeten twee opmerkingen gemaakt worden. Ten eerste, als de militairen inderdaad zoveel macht zouden hebben is het vreemd dat de militair die u vreest, B.M.D.(...), u nooit eerder gearresteerd of vermoord heeft. Er blijkt uit uw verklaringen dat uw conflict met B.M.D.(...) begon in juni 2010 (zie gehoor CGVS, p.4). Uit uw verklaringen blijkt verder dat u geen ernstige problemen kende tussen juni 2010 en september 2011. Bovendien wist B.M.D.(...) zelfs waar u woonde en kwam hij regelmatig bij u langs om zijn vrouw te zoeken (gehoor CGVS, p. 7,8). Uw verklaringen dat de militairen in Guinee zich alles kunnen permitteren (gehoor CGVS, p.10) staan dan ook in schril contrast met het feit dat de militair die u vreest u nooit arresteerde of doodde, ondanks het feit dat jullie vlakbij elkaar woonden, hij u wist wonen en regelmatig bij u langs kwam (gehoor CGVS, p.7,8). Ten tweede beschikt het CGVS over informatie (die is toegevoegd aan het dossier) waaruit blijkt dat er weliswaar wederzijds wantrouwen is tussen de verschillende etnische groepen in Guinee, maar dat de etnische vermenging wel een realiteit is en blijft in Guinee. Dit wordt ook bevestigd door uw stelling dat u een relatie had met een meisje van de Malinke etnie en dat iedereen in de wijk, inclusief haar en uw ouders, hiervan op de hoogte waren (gehoor CGVS, p.7,10). Het kan weliswaar voorvallen dat mensen van de Peul etnie gevisieerd worden

tijdens manifestaties, maar er zijn geen redenen om te vrezen voor vervolging, enkel en alleen omwille van het behoren tot de Peul etnie. Aan uw stellingen dat B.M.D.(...) u bleef vervolgen, enkel omdat u een Peul bent, en dat groepen in het leger constant bezig zijn Peul te vermoorden (gehoor CGVS, p.9,11) kan dan ook geen geloof gehecht worden.

Daarbij verklaart u dat B.M.D.(...) op 27 september 2011 naar uw huis kwam en uw vader arresteerde, dat u toen naar uw oom vluchtte en er tot uw vertrek uit Guinee op 7 februari 2012 ondergedoken leefde. Ook uw moeder vluchtte, maar de kinderen van uw oom bleven in het huis wonen (gehoor CGVS, p.6,7,8). Desgevraagd verklaart u dat B.M.D.(...) u sinds uw vertrek op 27 september 2011 niet meer is komen zoeken in uw ouderlijk huis, waar de kinderen van uw oom verbleven (gehoor CGVS, p.9). Het feit dat hij u sindsdien nooit meer kwam zoeken relativeert de ernst van de door u voorgehouden vervolging.

Verder vertonen uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) en het CGVS enkele tegenstrijdigheden. In de vragenlijst van het CGVS, ingevuld bij de DVZ op 14 februari 2012 verklaarde u dat u een lidkaart van de partij UFDG bezit sinds mei of juni 2010 (p.3 pt.3). Bij het CGVS verklaarde u echter dat u een lidkaart bezit sinds eind 2008 (gehoor CGVS, p.4). Het jaartal 2008 staat ook vermeld op de lidkaart die u neerlegt. Wanneer u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat u pas lid werd in 2008 en dat het uw problemen met de militair zijn die begonnen tussen mei en juni 2010 (gehoor CGVS, p.4). Hiermee overtuigt u niet aangezien de vragenlijst van het CGVS, ingevuld bij de DVZ, u in het Peul werd voorgelezen en u er zich aan de hand van uw handtekening, akkoord mee verklaarde (zie p.3,4). Overigens legt u op het CGVS 2 aan u gerichte convocaties van de politie neer, namelijk op datum van 9 januari 2012 en 5 maart 2012 (gehoor CGVS, p.6+ neergelegde convocaties). Aangezien u pas op 7 februari 2012 Guinee verliet (gehoor CGVS, p.7), was u dus nog in het land toen u de eerste convocatie ontving. Op de vraag waarom u hierover geen enkele melding maakte bij de DVZ verklaart u dat u in de war was toen u hoorde dat u de convocatie ontving. Pas toen u in België was en uw oom u deze convocaties, als bewijsmateriaal, opstuurde beseftte u dat u op 9 januari 2012 nog in Guinee was. Uw oom vertelde u vervolgens aan de telefoon dat hij u in Guinee nochtans verteld had over deze convocatie. Toch herinnert u zich dit niet meer (gehoor CGVS, p.8,9,10). Ondanks het feit dat u op 9 januari 2012 een convocatie van de politie ontving en uw oom u hierover informeerde, weet u dit niet omdat u volgens uw verklaringen in de war was. Deze uitleg overtuigt niet. Van iemand die ondergedoken leeft en vervolgens een convocatie van de politie ontvangt, mag toch verwacht worden dat hij weet dat deze ingrijpende gebeurtenis plaatsvindt. Er mag ook verwacht worden dat hij deze gebeurtenissen later bij de asielinstanties weet te memoriseren. Dat u in de war was en vergeten zou zijn dat u een convocatie van de politie ontving komt dan ook niet geloofwaardig over. Bijgevolg komt uw verklaring dat u op 9 januari 2012, toen u nog in Guinee verbleef, een convocatie van de politie ontving, op losse schroeven te staan.

Op basis van alle bovenstaande opmerkingen dient besloten te worden dat geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen. Daarom dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Wat de door u neergelegde documenten betreft: uw identiteitskaart en stemkaart geven onder andere informatie over uw identiteit en nationaliteit, informatie die hier niet meteen in twijfel getrokken wordt. De neergelegde lidkaart van de UFDG geeft aan dat u in 2008 lid was van deze partij. Hierboven werd reeds uitgelegd dat deze informatie tegenstrijdig is met uw verklaring bij de DVZ dat u pas in 2010 lid werd van de partij UFDG. Uw universiteitsdiploma, het attest van het eind van uw stage bij de Nationale Directie van de Belastingdienst en het certificaat van uw activiteiten bij de Thursgood Marshall organisatie geven informatie over uw academische loopbaan en uw vrijetijdsbesteding, zaken die hier niet meteen in twijfel getrokken worden. Wel is het vreemd dat de kopie van uw licentiaatsdiploma die u bij de DVZ neerlegde geen stempel vertoont in de rechterbovenhoek, terwijl uw originele licentiaatsdiploma, die u neerlegde bij het CGVS wel een stempel vertoont in de rechterbovenhoek. Nochtans verklaarde u dat uw oom al uw originele documenten bij u thuis ophaalde en naar u opstuurde. De door u neergelegde internetartikels geven enkel algemene informatie over de situatie in Guinee, maar vormen geen bewijs van de persoonlijke vervolging die u aanhaalde. U verklaarde bovendien zelf dat u niet vernoemd wordt in deze artikels (gehoor CGVS, p.6). Betreffende de 2 convocaties van de politie, daterend van 9 januari en 5 maart 2012, werd hierboven reeds een opmerking gemaakt. Daarnaast moeten kanttekeningen geplaatst worden bij enkele vormelijke kenmerken van deze 2 convocaties. Het valt op dat beide convocaties met dezelfde pen en in een identiek handschrift geschreven zijn, zaken die niet evident zijn voor convocaties die met meer dan 2

maanden tussentijd opgesteld zijn. Daarnaast valt op dat de scheurzijde van de eerste en tweede convocatie identiek bij elkaar passen. Beide convocaties lijken dan ook gescheurd te zijn van hetzelfde blad, iets wat niet erg logisch lijkt voor convocaties die met meer dan 2 maanden tussentijd opgesteld zijn. Deze vormelijke kenmerken doen dan ook het vermoeden rijzen dat het hier frauduleuze documenten betreft. Tesamen met uw warrige en ongeloofwaardige verklaring dat u in Guinee niet hoorde dat uw oom zei dat er een convocatie voor u was aangekomen (zie supra), dient besloten te worden dat niet veel bewijswaarde aan deze beide convocaties gehecht kan worden. Bovendien moeten documenten, om bewijskrachtig te zijn, ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. U legde tenslotte geen documenten neer die ons toelaten uw reisweg te controleren.

De verschillende geraadpleegde informatiebronnen stellen dat sinds de verkiezingsoverwinning van Alpha Condé in 2010, de veiligheidssituatie verbeterd is, hoewel politieke spanningen nog voelbaar zijn. Het stoppen van de dialoog tussen de regering en bepaalde politieke oppositiepartijen toont dit aan. Er moet ook gewezen worden op mensenrechtenschendingen door de Guineese veiligheidstroepen bij politieke manifestaties. Guinee is dus in 2011 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerd en sporadisch geweld en dergelijke. Het is dan ook nu aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat aan de voorwaarden wordt vervuld om de overgangperiode te beëindigen en in een rustig klimaat parlementsverkiezingen te houden. De komende maanden zullen dan ook beslissend zijn voor de toekomst van het land.

Artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, beschouwd wordt als 'ernstige schade' die aanleiding kan geven tot het toekennen van het statuut van subsidiaire bescherming, voor zover er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon een reëel risico zou lopen op dergelijke schade (artikel 48/4, § 1). Uit voormelde informatie blijkt echter dat Guinee niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld, en er evenmin sprake is van een gewapende oppositie in het land. In het licht van het geheel van deze elementen dient dan ook vastgesteld te worden dat er op dit ogenblik in Guinee geen sprake is van een gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Verzoeker beroept zich ook op een schending van artikel 8 *juncto* artikel 14 van het EVRM en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) en de rechtspraak van de Raad van State (RvS 25 september 1986 nr. 26 933).

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan enkel dienstig worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Een loutere weigeringsbeslissing van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus zonder daaraan gekoppeld een bevel om het grondgebied te verlaten, houdt geen schending in van het desbetreffende artikel.

Met betrekking tot artikel 14 van het EVRM toont verzoeker niet aan dat uit de bestreden beslissing enige discriminatie met betrekking tot de door het EVRM of de aanvullende protocollen verzekerde rechten en vrijheden kan afgeleid worden.

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing niet voldoende met redenen omkleed is en dat daaruit blijkt dat er geenszins een afweging is gedaan tussen de belangen van verzoeker enerzijds en de belangen van de staat anderzijds. Terwijl het belang voor de staat *nihil* zou zijn en de schade die verzoeker berokkend wordt daarentegen enorm is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoeker de schending van het evenredigheidsbeginsel aanklaagt. Het evenredigheidsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het

redelijkheidsbeginsel is in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt immers de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) in zijn declaratoire opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze ten opzichte van de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze zeer specifieke declaratoire bevoegdheid.

Verzoeker wijst erop dat de motivering in feite en in rechte afdoende moet zijn en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen. Verzoeker meent verder dat op geen enkele wijze blijkt dat haar verklaringen niet met de werkelijkheid overeenstemmen en dat ook niet mag vergeten worden dat verzoeker zeer traumatiserende gebeurtenissen heeft meegemaakt waardoor bepaalde feiten bewust worden verdrongen en het ophangen van een coherent verhaal zeer moeilijk is. Het vergeten van details zou in deze omstandigheden dan ook volkomen aannemelijk en menselijk zijn volgens verzoeker.

Verzoeker toont niet aan dat traumatische gebeurtenissen die hij zou meegemaakt hebben, het hem niet mogelijk maakten op effectieve wijze deel te nemen aan zijn interview. Dit blijkt ook niet uit het gehoorverslag. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. Van verzoeker kan dan ook worden verwacht dat hij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van hun asielaanvraag, de feiten die de aanleiding waren voor zijn vlucht op een geloofwaardige en coherente manier zou kunnen weergeven aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van zijn asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en/of tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet aannemelijk maakt waarom B.M.D.(...) hem nog steeds zou willen blijven vervolgen aangezien hij op alle terreinen de strijd met verzoeker gewonnen heeft, stelt verzoeker dat hij omwille van zijn afkomst als Peul, hoe dan ook gevisieerd wordt door de Malinke-stam. Verzoeker meent dat dit aangetoond wordt door het feit dat zijn vader gearresteerd werd wanneer verzoeker niet gevonden werd. Het feit dat verzoekers vader nog steeds niet vrijgelaten werd, duidt volgens verzoeker de ernst van de problematiek aan en eveneens dat hij nog steeds wordt gezocht.

Verzoeker stelt eveneens dat B.M.D.(...) aanvoelde dat het hart van zijn vrouw nog steeds bij verzoeker lag en dat zij hem slechts op papier toebehoorde, zodat de stelling van de commissaris-generaal dat

B.M.D.(...) op alle fronten zijn slag had thuisgehaald niet klopt. Om die reden zou B.M.D.(...) verzoeker zijn blijven achtervolgen en wilde hij verzoeker uitschakelen.

Verzoeker wijst er eveneens op dat het niet B.M.D.(...) zelf was die verzoeker thuis opzocht, maar wel mannen in zijn opdracht.

Wat dit laatste betreft, wijst de Raad erop dat het geen relevantie heeft of B.M.D.(...) zelf bij hem zou langsgesproken zijn, of dat er anderen in opdracht van hem zouden gekomen zijn.

Verder wijst de Raad erop dat verzoeker geenszins overtuigende verklaringen aanbrengt wat de reden betreft waarom B.M.D.(...) net verzoeker viseerde en wilde blijven lastigvallen. Verzoeker verklaarde dat B.M.D.(...) met M.F.(...) zou hebben willen trouwen gewoon omdat hij ontdekte dat het de vriendin van verzoeker was en B.M.D.(...) zou met verzoeker in contact hebben willen komen om hem te vermoorden. Verzoeker brengt echter geen enkele reden aan waarom B.M.D.(...) net met hem problemen wilde en net hem wilde vermoorden. Er waren beslist in Conakry, in verzoekers buurt andere personen van Peul afkomst die eveneens actief waren binnen een politieke organisatie. Bovendien haalt de bestreden beslissing reeds aan dat Alpha Condé die van Malinke afkomst is, de verkiezingen in december 2010 had gewonnen, zodat B.M.D.(...) geen reden meer had om verzoeker te viseren omdat hij nooit zou accepteren dat een Peul aan de macht zou komen.

Waar verzoeker aanhaalt dat hij als Peul hoe dan ook geïdendeerd wordt door de Malinke-stam, wijst de Raad op het volgende deel van de bestreden beslissing: *"(...)Ten tweede beschikt het CGVS over informatie (die is toegevoegd aan het dossier) waaruit blijkt dat er weliswaar wederzijds wantrouwen is tussen de verschillende etnische groepen in Guinee, maar dat de etnische vermenging wel een realiteit is en blijft in Guinee. Dit wordt ook bevestigd door uw stelling dat u een relatie had met een meisje van de Malinke etnie en dat iedereen in de wijk, inclusief haar en uw ouders, hiervan op de hoogte waren (gehoor CGVS, p.7,10). Het kan weliswaar voorvallen dat mensen van de Peul etnie geïdendeerd worden tijdens manifestaties, maar er zijn geen redenen om te vrezen voor vervolging, enkel en alleen omwille van het behoren tot de Peul etnie. Aan uw stellingen dat B.M.D.(...) u bleef vervolgen, enkel omdat u een Peul bent, en dat groepen in het leger constant bezig zijn Peul te vermoorden (gehoor CGVS, p.9,11) kan dan ook geen geloof gehecht worden.(...)"*. Verzoeker kan zijn loutere afkomst als Peul dus niet aanhalen als reden waarom hij problemen had met B.M.D.(...).

Waar verzoeker de arrestatie van zijn vader aanhaalt als bewijs dat hij weldegelijk nog steeds geïdendeerd zou worden, wijst de Raad dat verzoeker geen enkel stuk kan aanbrengen dat aantoonde dat zijn vader effectief gearresteerd is en acht de Raad dit niet aannemelijk. Anderzijds maakt verzoeker niet aannemelijk dat indien zijn vader effectief gearresteerd zou zijn dit komt door de problemen van verzoeker.

Waar de commissaris-generaal tegenstrijdigheden aanhaalt, stelt verzoeker dat er geen sprake is van tegenstrijdigheden, maar dat er duidelijk missing heeft plaatsgevonden in de weergave van verzoekers verklaringen. Hij meent dat er hetzij een probleem in de vraagstelling was ofwel in de vertaling.

Verzoeker stelt dat hij verklaarde dat hij een lidkaart van UFDG heeft ontvangen in 2008 en dat zijn problemen in 2010 begonnen, zodat de neergeschreven verklaringen duidelijk een vergissing zouden zijn.

Verder wijst verzoeker erop dat hij bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) nog niet over bewijsstukken beschikte, hetgeen zou verklaren waarom hij toen nog geen melding heeft gemaakt van de convocatie van 9 januari 2012.

Waar verzoeker meent dat er helemaal geen sprake is van tegenstrijdigheden, wijst de Raad erop dat op de vragenlijst die op de DVZ ingevuld werd duidelijk het volgende te lezen is: *"(...)Ja, tijdens de verkiezingen hielp ik bij de mensen van UFDG, ik had een partijkaart sinds mei of juni 2010(...)"* (vragenlijst DVZ vraag 4). Deze vragenlijst werd verzoeker in het Peul voorgelezen en door verzoeker ondertekend, zodat hij nu niet dienstig een probleem met de vraagstelling of vertaling kan invoeren om de aangehaalde tegenstrijdigheid te weerleggen.

Wat betreft de bewijsstukken stelt de bestreden beslissing: *"(...)Overigens legt u op het CGVS 2 aan u gerichte convocaties van de politie neer, namelijk op datum van 9 januari 2012 en 5 maart 2012 (gehoor CGVS, p.6+ neergelegde convocaties). Aangezien u pas op 7 februari 2012 Guinee verliet (gehoor CGVS, p.7), was u dus nog in het land toen u de eerste convocatie ontving. Op de vraag waarom u hierover geen enkele melding maakte bij de DVZ verklaart u dat u in de war was toen u hoorde dat u de convocatie ontving. Pas toen u in België was en uw oom u deze convocaties, als bewijsmateriaal, opstuurde beseftte u dat u op 9 januari 2012 nog in Guinee was. Uw oom vertelde u vervolgens aan de*

telefoon dat hij u in Guinee nochtans verteld had over deze convocaties. Toch herinnert u zich dit niet meer (gehoor CGVS, p.8,9,10). Ondanks het feit dat u op 9 januari 2012 een convocaties van de politie ontving en uw oom u hierover informeerde, weet u dit niet omdat u volgens uw verklaringen in de war was. Deze uitleg overtuigt niet. Van iemand die ondergedoken leeft en vervolgens een convocaties van de politie ontvangt, mag toch verwacht worden dat hij weet dat deze ingrijpende gebeurtenis plaatsvindt. Er mag ook verwacht worden dat hij deze gebeurtenissen later bij de asielinstanties weet te memoriseren. Dat u in de war was en vergeten zou zijn dat u een convocaties van de politie ontving komt dan ook niet geloofwaardig over. Bijgevolg komt uw verklaring dat u op 9 januari 2012, toen u nog in Guinee verbleef, een convocaties van de politie ontving, op losse schroeven te staan.(...). De Raad schaart zich achter dit motief.

Verder wijst verzoeker erop dat zijn verklaringen worden ondersteund door de praktijk en de stukken die verzoeker heeft neergelegd, die dan ook een bewijs zouden vormen voor verzoekers relaas. Verzoeker meent dan ook dat het niet opgaat dat de commissaris-generaal de talrijke stukken die hij neerlegt zonder meer naast zich neerlegt.

Verzoeker meent dat zijn verklaringen geloofwaardig en plausibel zijn en citeert rechtsleer die stelt dat de verklaringen zonder meer voldoende bewijs zijn van de hoedanigheid van vluchtelingen op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. Verzoeker verwijst overigens naar het UNHCR "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol" van 1979 (hierna: UNHCR procedures).

Betreffende de aangevoerde schending van een aantal paragrafen uit de UNHCR-procedures merkt de Raad op dat deze procedures, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat (zie ook RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Ook wijst de Raad op de bestreden beslissing die over de neergelegde stukken het volgende zegt: "(...)Wat de door u neergelegde documenten betreft: uw identiteitskaart en stemkaart geven onder andere informatie over uw identiteit en nationaliteit, informatie die hier niet meteen in twijfel getrokken wordt. De neergelegde lidkaart van de UFDG geeft aan dat u in 2008 lid was van deze partij. Hierboven werd reeds uitgelegd dat deze informatie tegenstrijdig is met uw verklaring bij de DVZ dat u pas in 2010

lid werd van de partij UFDG. Uw universiteitsdiploma, het attest van het eind van uw stage bij de Nationale Directie van de Belastingdienst en het certificaat van uw activiteiten bij de Thursgood Marshall organisatie geven informatie over uw academische loopbaan en uw vrijetijdsbesteding, zaken die hier niet meteen in twijfel getrokken worden. Wel is het vreemd dat de kopie van uw licentiaatsdiploma die u bij de DVZ neerlegde geen stempel vertoont in de rechterbovenhoek, terwijl uw originele licentiaatsdiploma, die u neerlegde bij het CGVS wel een stempel vertoont in de rechterbovenhoek. Nochtans verklaarde u dat uw oom al uw originele documenten bij u thuis ophaalde en naar u opstuurde. De door u neergelegde internetartikels geven enkel algemene informatie over de situatie in Guinee, maar vormen geen bewijs van de persoonlijke vervolging die u aanhaalde. U verklaarde bovendien zelf dat u niet vernoemd wordt in deze artikels (gehoor CGVS, p.6). Betreffende de 2 convocaties van de politie, daterend van 9 januari en 5 maart 2012, werd hierboven reeds een opmerking gemaakt. Daarnaast moeten kanttekeningen geplaatst worden bij enkele vormelijke kenmerken van deze 2 convocaties. Het valt op dat beide convocaties met dezelfde pen en in een identiek handschrift geschreven zijn, zaken die niet evident zijn voor convocaties die met meer dan 2 maanden tussentijd opgesteld zijn. Daarnaast valt op dat de scheurzijde van de eerste en tweede convocatie identiek bij elkaar passen. Beide convocaties lijken dan ook gescheurd te zijn van hetzelfde blad, iets wat niet erg logisch lijkt voor convocaties die met meer dan 2 maanden tussentijd opgesteld zijn. Deze vormelijke kenmerken doen dan ook het vermoeden rijzen dat het hier frauduleuze documenten betreft. Tezamen met uw warrige en ongeloofwaardige verklaring dat u in Guinee niet hoorde dat uw oom zei dat er een convocatie voor u was aangekomen (zie supra), dient besloten te worden dat niet veel bewijswaarde aan deze beide convocaties gehecht kan worden. Bovendien moeten documenten, om bewijskrachtig te zijn, ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. U legde tenslotte geen documenten neer die ons toelaten uw reisweg te controleren.(...)". Verzoeker kan aldus niet stellen dat de commissaris-generaal de neergelegde stukken gewoon naast zich neerlegt. De Raad schaaft zich achter dit motief.

Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft, wijst de Raad er op dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontleen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvV 14 juli 2011, beschikking nr. 7257).

2.2. Vervolgens stelt verzoeker dat de commissaris-generaal geen enkel motivering geeft voor de weigering van de subsidiaire bescherming.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker haalt artikel 48/4, § 2, c) aan en stelt dat uit de memorie van toelichting van de wet blijkt dat het voldoende is dat aangetoond wordt dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land, aangezien de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu. Verzoeker meent dat dit begrip 'willekeurig geweld' wijst op een algemene situatie, hetgeen niet verzoekenbaar zou zijn met de vereiste te moeten aantonen een persoonlijk risico te lopen.

Verzoeker wijst erop dat hij geen bescherming kan krijgen van de autoriteiten in zijn land van herkomst en dus een vogel voor de kat is.

Verder haalt verzoeker aan dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing zelf stelt dat de veiligheidssituatie in verzoekers land van herkomst tot op heden alarmerend is:

"(...)De verschillende geraadpleegde informatiebronnen stellen dat sinds de verkiezingsoverwinning van Alpha Condé in 2010, de veiligheidssituatie verbeterd is, hoewel politieke spanningen nog voelbaar zijn. Het stoppen van de dialoog tussen de regering en bepaalde politieke oppositiepartijen toont dit aan. Er moet ook gewezen worden op mensenrechtenschendingen door de Guineese veiligheidstroepen bij politieke manifestaties. Guinee is dus in 2011 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerd en sporadisch geweld en dergelijke. Het is dan ook nu aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat aan de voorwaarden wordt vervuld om de overgangperiode te beëindigen en in een rustig klimaat parlementsverkiezingen te houden. De komende maanden zullen dan ook beslissend zijn voor de toekomst van het land.(...)."

Verder wijst verzoeker er op dat uit de statistieken van het Commissariaat-generaal zelf blijkt dat er aan bepaalde asielzoekers uit Guinee subsidiaire bescherming wordt toegekend, zodat de commissaris-generaal niet zonder enige motivering dit beschermingsstatuut kan weigeren.

Wat betreft het feit dat er reeds mensen uit verzoekers land van herkomst de subsidiaire bescherming hebben gekregen, wijst de Raad erop dat dit niet betekent dat verzoeker ook deze bescherming dient te krijgen. Ook voor de toekenning van de subsidiaire bescherming dient verzoeker een verband met zijn persoon aan te tonen, waar verzoeker *in casu* niet in slaagt.

Waar verzoeker artikel 48/4, § 2, c) aanhaalt en stelt dat het voldoende zou zijn om een algemene situatie aan te tonen, wijst de Raad erop dat het onderdeel c) van dit artikel handelt over de specifieke situatie van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt niet dat er een situatie is die een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict is. Er is actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 15, sub c, van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende beschermingen, zoals overwogen door het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) in zijn arrest van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, overweging 43, <http://curia.europa.eu>).

Waar verzoeker een deel van een bestreden beslissing citeert, merkt de Raad op dat verzoeker hiermee geenszins aantoont dat de commissaris-generaal erkent dat de situatie in zijn land van herkomst de subsidiaire bescherming rechtvaardigt.

De commissaris-generaal heeft voor verzoeker een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus. Deze beslissing werd genomen na individueel onderzoek op basis van de elementen die terug zijn te vinden in het administratief dossier. De motieven voor de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zijn voor het grootste deel gelijklopend met deze voor de weigering van de vluchtelingenstatus. Het is niet omdat deze motieven niet nog eens specifiek opgesomd zijn in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus, dat de beslissing op dit vlak onvoldoende gemotiveerd is.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.3. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de fundamentele rechten van de mens zoals die blijken uit het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

Verzoeker stelt dat er geen passende belangenafweging gemaakt werd en dat er eveneens geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen, terwijl uit uniforme informatie blijkt dat de mensenrechten in Guinee op grote schaal geschonden worden. Verzoeker stelt bij een eventuele terugkeer naar zijn land slachtoffer te zullen worden van gewelddaden, hetgeen indruist tegen de principes van een rechtstaat en in het bijzonder tegen de fundamentele rechten van de mens. Verzoeker meent dan ook dat hij weldegelijk zijn land van herkomst verliet uit vrees voor vervolgingen zoals bedoeld in artikel 1, § A, lid 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag).

De verzoekende partij klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 12 juni 2012 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was zij in het gezelschap van een tolk die het Peul machtig is en heeft zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor. De

commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig steunen op een schending van fundamentele rechten van de mens zoals die blijken uit het EVRM zonder te concretiseren welke rechten van de mens of welke bepalingen van het EVRM hij juist geschonden acht en op welke manier de bestreden beslissing ze zou schenden.

Het tweede middel is niet gegrond.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS ,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

G. de MOFFARTS